

Arrest

nr. 163 928 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 22 september 2003. Op 27 oktober 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 28 november 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Op 8 juni 2004 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekende partij dient op 14 juni 2004 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 29 juni 2004 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater).

1.4. Op 14 november 2012 worden de Russische echtgenote van verzoekende partij en diens twee zonen gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België in toepassing van artikel 9bis en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 9 september 2013 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.6. Op 11 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Op 18 oktober wordt deze beslissing aan verzoekende partij betekend.

1.8. Verzoekende partij meldt zich op 20 december 2013 bij het gemeentebestuur van de stad Turnhout om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekende partij wordt op 18 mei 2015 in kennis gesteld van deze beslissing.

1.10. Op 12 augustus 2015 wordt voor verzoekende partij per volmacht bij de Belgische diplomatieke diensten te Moskou een visumaanvraag voor een lang verblijf (type D) ingediend, met het oog op gezinshereniging met haar Russische echtgenote die in België is gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.11. De gemachtigde neemt op 13 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekende partij neemt op dezelfde dag kennis van deze beslissing.

1.12. Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op dezelfde dag.

De motieven zijn de volgende:

“Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: B. (...)

voornaam: G. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: C. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 04.12.2003 en 18.10.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 04.12.2003, 29.06.2004 en op 18.10.2013.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De partner en zonen van betrokkene verblijven in België, allen in het bezit van een B-kaart. Echter, deze inreisverbod is niet disproportionele met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zonen kunnen zich begeven naar Rusland. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 23.12.2013 heeft betrokkene een aanvraag voor een toelating tot verblijf, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend met een Russische onderdane, die een recht op verblijf heeft. Deze aanvraag werd verworpen op 06.03.2014. Deze beslissing is op 18.05.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending in van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.13. Op 16 oktober 2015 wordt de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met de echtgenote van verzoekende partij in België geweigerd.

1.14. Op 1 december 2015 wordt een opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen ter kennis gebracht aan verzoekende partij.

1.15. Op 4 december 2015 wordt verzoekende partij gerepatrieerd naar de Russische Federatie.

1.16. Op 11 maart 2016 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door de Raad verworpen bij arrest nr. 163 927.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Het middel luidt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd aan een vreemdeling die van rechtswege toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw A. B. (...) (RR 660712 624 63), die beschikt over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur in België. Zij woont op het adres (...).

Hun kinderen I. B. (...) (RR 891229 527 71) en R. B. (...) (°3 januari 2003) wonen eveneens in België en hebben eveneens een verblijfsrecht van onbeperkte duur.

Verzoeker wordt dan ook van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Immers, artikel 10 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet') bepaalt het volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;"

Op 12 augustus 2015 werd voor verzoeker een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging ingediend via de Belgische Ambassade te Moskou.

De visumaanvraag werd ingediend door zijn echtgenote die hierbij voorzien was van een volmacht. Voorafgaandelijk had verzoeker contact opgenomen met de diensten van de Belgische Ambassade in Moskou waar men bevestigde dat de aanvraag via een volmacht aan de echtgenote kon worden ingediend. (zie stuk 4)

Deze aanvraag is gekend onder het visumaanvraagnummer 310148. Deze aanvraag werd ontvangen door Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2015. (zie stuk 5)

Verzoeker werd niet in kennis gesteld van een beslissing over deze visumaanvraag. Alleszins was er op het ogenblik waarop het inreisverbod werd genomen geen beslissing over deze aanvraag.

Dit is kennelijk onredelijk.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over deze aanvraag. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet met alle gegevens heeft rekening gehouden.

Een zorgvuldig handelende overheid moet bij het nemen van een beslissing alle feiten vergaren. Blijkbaar is dit in casu niet gebeurd. Aldus heeft de overheid terzake niet zorgvuldig gehandeld en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Minstens blijkt een en ander niet uit de bestreden beslissing.

Het gegeven dat de bestreden beslissing volstaat met spellingsfouten en grammaticale fouten, wijst er verder nog op dat de bestreden beslissing op een slordige, onzorgvuldige wijze opgesteld werd.

Anderzijds is de motivering van de bestreden beslissing onjuist, minstens onvolledig. Er is geen rekening gehouden met ALLE feitelijke gegevens van het dossier.

Het is kennelijk onredelijk om een inreisverbod op te leggen terwijl verzoeker een aanvraag heeft ingediend waarbij hij aanspraak maakt op een van rechtswege toelating tot verblijf als echtgenoot van een vreemdeling met onbepaald verblijfsrecht in België. (artikel 10 Vreemdelingenwet).

Artikel 10 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden hierdoor geschonden.

Het eerste middel is gegrond."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekende partij licht toe dat zij gehuwd is met mevrouw A. B., die beschikt over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur in België. Hun kinderen wonen eveneens in België en beschikken eveneens over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zij, op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, dan ook van rechtswege dient te worden toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De Raad wijst erop dat op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkt verblijf enkel van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij voldoet aan bepaalde voorwaarden en de in artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziene procedure volgt. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet in het bijzonder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, volstaat aldus het eenvoudigweg gehuwd zijn met een derdelander die over een onbeperkt verblijf beschikt op zich niet om van rechtswege te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich hiervan bewust is, gezien de verblijfs- en visumaanvragen die zij heeft ingediend op basis van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dan ook melding gemaakt van het feit dat de verzoekende partij op 23 december 2013 in België een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Evenwel werd deze aanvraag verworpen door de gemachtigde op 6 maart 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard aangezien verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoonde die de aanvraag in België rechtvaardigen. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen terecht op dat geen rechtsmiddel werd aangewend tegen deze beslissing.

Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat op 12 augustus 2015 via de Belgische diplomatieke diensten te Moskou een aanvraag werd ingediend tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging. Dit vindt steun in het administratief dossier. Uit het aanvraagdocument ("50154865.txt") blijkt echter dat verzoekende partij zich niet persoonlijk heeft aangemeld op de ambassade en dat zij nog steeds in België verbleef op dat moment. De aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging in België werd geweigerd op 16 oktober 2015. Uit het beslissingsformulier van 16 oktober 2015 volgt dat de visumaanvraag onder meer werd geweigerd omdat verzoekende partij zich niet persoonlijk heeft aangemeld bij het indienen van de aanvraag aangezien zij illegaal in België verbleef. Daarbij wordt vermeld dat het verzoekende partij vrij staat om zich persoonlijk aan te melden op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Moskou met het oog op een expliciet verzoek tot opheffing van het inreisverbod en het indienen van een nieuwe visumaanvraag.

Verzoekende partij geeft aan dat de visumaanvraag werd ingediend door haar echtgenote aangezien de Belgische ambassade te Moskou had laten weten dat dit per volmacht kon. Zij bekritiseert verder het gegeven dat over de visumaanvraag met geen woord wordt gerept in het bestreden inreisverbod, wat volgens haar betekent dat bij het opleggen van het bestreden inreisverbod geen rekening werd gehouden met alle gegevens. Zij stelt vast dat er nog geen beslissing was genomen op het moment dat het inreisverbod werd opgelegd en dat zij niet in kennis werd gesteld van de beslissing over de visumaanvraag. Verzoekende partij meent dat het kennelijk onredelijk is om een inreisverbod op te leggen terwijl zij een aanvraag heeft ingediend waarbij zij aanspraak maakt op een toelating tot een verblijf in België van rechtswege, conform artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont met deze kritiek evenwel niet aan hoe de lopende visumaanvraag – waarover, zo blijkt uit het administratief dossier, wel degelijk een beslissing werd genomen – van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden beslissing.

De visumaanvraag werd immers ingediend met oog op gezinshereniging in België. Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij in België. Zo wordt gemotiveerd dat de duur van twee jaar niet disproportioneel is met het recht op het gezinsleven van verzoekende partij, aangezien het inreisverbod geen beëindiging van de familiale relaties als gevolg heeft, doch louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De gemachtigde concludeert dat een terugkeer naar de Russische Federatie dan ook geen schending van artikel 8 EVRM vormt. Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met alle relevante gegevens die kaderen binnen het gezinsleven van verzoekende

partij. Verzoekende partij laat de vaststelling dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst geen schending inhoudt van het recht op haar gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM ongemoeid.

Tot slot moet worden opgemerkt dat verzoekende partij op 1 december 2015 in kennis werd gesteld van een opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen. Aldus werd het inreisverbod tijdelijk buiten werking gesteld zodat verzoekende partij zich terug naar het Belgische grondgebied kan begeven en daar kan verblijven, mits voldaan is aan de wettelijke voorziene binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Het staat verzoekende partij heden dan ook geheel vrij om zich persoonlijk aan te melden bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst, waarnaar zij op 4 december 2015 werd gerepatriëerd, teneinde een nieuwe aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging in België in te dienen. De opschorting van het inreisverbod laat verzoeker toe om het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals het werd ontwikkeld in België, ten volle te vrijwaren.

Gelet op het voormelde, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve of onvolledige feitenvinding. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod voor duur van twee jaar heeft opgelegd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De schending van artikel 10 van het vreemdelingenwet wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Voor zover verzoekende partij middels de aangevoerde schending van dit artikel kritiek zou uiten op de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf d.d. 6 maart 2014 of de beslissing tot weigering van de aanvraag van een visum lang verblijf (type D), merkt de Raad op dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep, zodat deze kritiek dan ook niet dienstig wordt aangebracht.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het gegeven dat de bestreden beslissing spellingsfouten en grammaticale fouten bevat en erop wijst dat deze op een slordige, onzorgvuldige wijze werd opgesteld, duidt de Raad er nogmaals op dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Door te wijzen op “*spellingsfouten*” en “*grammaticale fouten*”, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van twee jaar niet is overgegaan tot een zorgvuldige feitenvinding en dat hij geen rekening zou hebben gehouden met alle relevante gegevens van het dossier.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel wordt de schending aangehaald van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.6. Het eerste onderdeel van het tweede middel gaat als volgt:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij geen gevolg zou gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name bevelen die betekend werden op 4 december 2003, op 29 juni 2004 en op 18 oktober 2013.

Verzoeker heeft het grondgebied verlaten na de verwerping van zijn asielaanvraag in 2003 en 2004. Verzoeker heeft dit ook zo verklaard bij zijn asielaanvraag van 9 september 2013. Alsdan heeft hij verklaard het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2013. (zie stuk 6 - bijlage 26 quinquies) Bovendien werden de reisdocumenten die verzoeker alsdan heeft voorgelegd, afgeleverd in Rusland in 2011 en 2012. (zie stukken 7 & 8) Verzoeker diende dan ook noodzakelijkerwijze in Rusland te zijn in 2011 en 2012.

Verzoeker heeft ook na het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013 het grondgebied verlaten.

Tevens dient er op te worden gewezen dat een visumaanvraag werd ingediend bij de Belgische ambassade in Moskou.

Het is dan ook niet correct om te stellen dat verzoeker geen gevolg zou gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Anderzijds wordt het bevel om het grondgebied te verlaten (met afwezigheid van een termijn) waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarop deze steunt (stuk 3), aangevochten middels een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het inreisverbod is dan ook niet afdoende gemotiveerd en schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet aangezien geen van beide gevallen van artikel 74/11, §1, lid 2 vervuld zijn."

3.7. Het bestreden inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* en *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

In casu wordt het inreisverbod vooreerst opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Deze vaststelling vindt steun in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering 13 oktober 2015 waarmee dit inreisverbod gepaard. In dit bevel van 13 oktober 2015 werd op basis van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten vastgesteld omdat verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere verwijderingsbeslissing gevolg heeft gegeven. Hierbij wordt verwezen naar de bevelen die verzoekende partij werden betekend op 4 december 2003, 29 juni 2004 en 18 oktober 2013.

In tweede orde wordt het inreisverbod eveneens opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Hiervoor wordt eveneens verwezen naar de bevelen die verzoekende partij werden betekend op 4 december 2003, 29 juni 2004 en 18 oktober 2013.

Daargelaten de vraag of verzoekende partij effectief – al dan niet binnen de opgelegde termijn – gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 4 december 2003 en 29 juni 2004, stelt de Raad vast dat uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden in geen geval blijkt dat verzoekende partij wél gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), aan haar betekend op 18 oktober 2013. In dit bevel werd verzoekende partij een termijn van zeven dagen gegeven om het grondgebied op vrijwillige wijze te verlaten.

Verzoekende partij stelt hieromtrent enkel *"Verzoeker heeft ook na het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013 het grondgebied verlaten."* Zij brengt geen elementen aan die deze bewering staven en die aantonen dat zij na de betekening van het bevel op 18 oktober 2013 daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten. Evenmin is in het administratief dossier een aanwijzing terug te vinden die deze bewering ondersteunt.

Integendeel, uit de documenten omtrent de visumaanvraag ingediend op 12 augustus 2015 blijkt juist dat verzoekende partij zich niet persoonlijk heeft aangemeld bij de Belgische ambassade te Moskou en dat zij toen nog illegaal in België verbleef. In het *"Beslissingsformulier familiale hergroepering"* d.d. 16 oktober 2015 wordt duidelijk het volgende gesteld: *"Overwegende dag dhr. B. K. zich niet persoonlijk heeft aangeboden bij de indiening van de visumaanvraag aangezien hij illegaal in België verblijft."* Overigens geeft verzoekende partij in het eerste middel zelf aan dat de visumaanvraag werd ingediend door haar echtgenote die hierbij voorzien was van een volmacht en dat zij zich dus niet persoonlijk heeft aangemeld bij de ambassade. De bewering van verzoekende partij wordt voorts ook tegengesproken door het gegeven dat zij op 23 december 2013, dit is na betekening van het bevel op 18 oktober 2013, nog een aanvraag om toelating tot verblijf heeft ingediend op het Belgische grondgebied.

Op grond van de gegevens waarover de Raad beschikt, kan derhalve worden vastgesteld dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, minstens geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 15 oktober 2013, betekend op 18 oktober 2013. Aldus heeft verzoekende partij minstens vanaf de afloop van de termijn van zeven dagen voorzien in het bevel betekend op 18 oktober 2013 tot op de dag waarop zij werd gerepatriëerd naar de Russische Federatie, met name op 4 december 2015, op illegale wijze in België verbleven.

De vaststelling dat verzoekende partij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd, vindt dan ook steun in het administratief dossier. Bijgevolg kon verzoekende partij in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod worden opgelegd.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar argument dat geen van de beide toepassingsgevallen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zijn vervuld omdat ten onrechte werd vastgesteld dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Een dergelijk betoog strookt niet met de informatie die zich bevindt in het administratief dossier en mist derhalve feitelijke grondslag.

Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat, nu blijkt dat zij niet binnen de gestelde termijn gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend 18 oktober 2013 en zij sindsdien, tot aan haar repatriëring op 4 december 2015, op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven, de verzoekende partij niet aantoonbaar dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om vast te stellen dat de geldigheidsduur van twee jaar proportioneel is.

Waar verzoekende partij er nog op duidt dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 oktober 2015, wijst de Raad erop dat dit beroep tot nietigverklaring op 11 maart 2016 werd verworpen bij arrest nr. 163 927, zodat deze, overigens niet verder uiteengezette, bemerking hoe dan ook niet dienstig is. Daarbij valt te benadrukken dat verzoekende partij tegen dit bevel van 13 oktober 2015 geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend.

3.8. Het tweede onderdeel van het tweede middel gaat als volgt:

“Tweede onderdeel

De bestreden beslissing legt verzoeker een inreisverbod op van 2 jaar, terwijl zijn echtgenote en kinderen in België een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben.

Het jongste kind loopt school in België. Zijn echtgenote heeft vast werk. Haar arbeidsovereenkomst en loonfiches werden voorgelegd bij de hoger vermelde visumaanvraag.

Het is in die omstandigheden kennelijk onredelijk om een inreisverbod van 2 jaar proportioneel te noemen.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

Het tweede middel is gegrond.”

3.9. Verzoekende partij betoogt enkel dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar kennelijk onredelijk is omdat haar *“echtgenote en kinderen in België een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat verzoekende partij een Russische echtgenote en twee kinderen heeft die in België een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben en dat hij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod. Deze specifieke omstandigheid werd afgewogen tegen de vaststelling dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole.

Aldus wordt omtrent deze belangenafweging in het bestreden inreisverbod het volgende gemotiveerd:

“De partner en zonen van betrokkene verblijven in België, allen in het bezit van een B-kaart. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zonen kunnen zich begeven naar Rusland. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Nu blijkt dat rekening werd gehouden met het onbeperkt verblijfsrecht van echtgenote en kinderen en daaromtrent een afweging heeft plaatsgevonden, volstaat de loutere kritiek van verzoekende partij in

deze niet om aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de vermelde motivering kennelijk onredelijk is.

Weliswaar voegt verzoekende partij hieraan toe dat haar jongste kind schoolloopt in België en dat haar echtgenote in België vast werk heeft. Evenwel wordt er in het bestreden inreisverbod op gewezen dat het in casu een tijdelijke verwijdering betreft en dat een inreisverbod geen beëindiging van de familiale relaties impliceert. Dit wordt door verzoekende partij nergens concreet betwist of weerlegd. Verder merkt de Raad op dat de echtgenote en kinderen van verzoekende partij nergens worden bevolen om het Belgische grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij licht voorts niet toe op welke wijze deze specifieke elementen relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verwerende partij er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur. Nogmaals dient erop te worden gewezen dat het aan verzoekende partij toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de vermelde motivering kennelijk onredelijk is. De loutere verwijzing naar het gegeven dat haar echtgenote in België vast werk heeft en dat haar jongste kind hier naar school gaat, volstaat niet om aan te tonen dat de opgelegde duur van twee jaar in casu kennelijk onredelijk is.

Ten slotte moet nogmaals worden opgemerkt dat verzoekende partij op 1 december 2015 in kennis werd gesteld van een opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen. Aldus werd het inreisverbod tijdelijk buiten werking gesteld zodat verzoekende partij zich terug naar het Belgische grondgebied kan begeven en daar kan verblijven, mits voldaan is aan de wettelijke voorziene binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Het staat verzoekende partij heden dan ook geheel vrij om zich persoonlijk aan te melden bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst, waarnaar zij op 4 december 2015 werd gerepatrieerd, teneinde een nieuwe aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging in België in te dienen. De opschorting van het inreisverbod laat verzoeker toe om het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals het werd ontwikkeld in België, ten volle te vrijwaren.

3.10. Gezien wat hierboven wordt besproken, toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing van de gemachtigde om haar een inreisverbod op te leggen voor de duur van twee jaar kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Een miskenning van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES